HARLEQUIN
Kitty
MAXINE SULLIVAN
SUURÄRIMEHE SÜÜDLASLIK ARMUKE
001
OKTOOBER

Esimene peatükk

„Lõpuks ometi kohtume, proua Ford," ütles Flynn Donovan aeglaselt, vaadates erakordselt tähelepanu köitvat sinist silmapaari. Sel hetkel *tahtis mees teda* sellise kirega, mis oli ühtaegu absurdne ning ootamatu.

Hetkeks tundus naine olevat ehmunud, kuid siis pani miski, mida ta nägi, teda oma õrna lõuga kergitama ning isuäratavat suud kokku suruma. „Palun vabandust teie segamise pärast…" lausus ta rahulikult.

Tema segamise pärast? Põrgu päralt, vaatamata oma tasakaalustatud hoiakule, kiirgas Danielle Fordist seksuaalset veetlust, mis end välja sirutades mehel kõrist kinni võttis.

„Härra Donovan, te saatsite kirja, nõudes laenu tagasimaksmist, mille mu abikaasa ja mina…"

Äkitselt tabas Flynni vihasööst, et naine väljast nii veetlev ning seestpoolt nii ebaaus oli. Ta teadis küll selliseid. Robert Ford oli öelnud, et ta naine on suurepärane näitleja ja tema „süütu" välimus võib meest nii kaua konksu otsas hoida, kuni ta viimasest kõik välja imeb. Flynn polnud piisavalt rumal, et uskuda kõike, mida Robert Ford rääkis, kuid kõik naised, kes selle valetaja ning petturiga abielus olid, pidid ühest puust tehtud olema.

„Tahtsite öelda oma *kadunud* abikaasa?" nähvas mees ning toksis oma pastakat vastu lauda.

Naise õblukesed õlad tõmbusid pingule ning tema silmadest peegeldus üllatus mehe tooni üle. „No siis

minu *kadunud* abikaasa.“ Danielle hingas sisse ning lausus: „See kiri. Selles väidetakse, et võlgnen teile kakssada tuhat dollarit, aga mul pole aimugi, mida see tähendama peaks.“

„Olge nüüd, proua Ford,“ sõnas mees mõnitavalt. „Tegelikult mõtlesite te, et üritate end minu firmalt saadud laenu tagasimaksmisest pettusega välja vingerdada.“

Danielle ahmis õhku ning pilgutas oma tihedaid ripsmeid, olles silmanähtavalt segaduses. „Aga ma ei tea laenust mitte midagi, eriti veel sellise summa kohta. Tegemist peab olema eksitusega.“

Ja ta pidi seda uskuma?

„Ärge mängige rumalukest.“

Naise põskedele ilmus punane varjund, mis muutis ta kummaliselt haavatavaks.

Või süüdlaslikuks, aga loomulikult saab inimene end süüdi tunda ainult sellisel juhul, kui ta süümepiinu tunneb. Flynn kahtles selle naise südametunnistuse olemasolus.

„Võin teile kinnitada, et ei mängi rumalukest, härra Donovan.“

Mees surus oma lõualuud kokku. „Kas see on sama kinnitus, mille teie abikaasa meile andis, kui ta ühest minu laenukontorist raha laenas?“ Ta lükkas mõned paberilehed üle laua naise suunas. „Kas see pole mitte teie allkiri teie abikaasa allkirja kõrval?“

Danielle’i silmi varjutas kartlik ootus ning enne pilgu heitmist paberile, astus ta paar sammu lähemale.

Siis muutus tema nägu kahvatuks ning naine vajus toolile. „See *näeb välja* nagu minu allkiri, aga…“ Tema hääl vaibus.

Ah nii, ta hakkab sellist mängu mängima. Robertil oli tema suhtes õigus olnud. Ta ei kavatse mitte midagi üles tunnistada, isegi siis mitte, kui tema süüd tõendavad asitõendid otse tema ees lebavad.

„See on teie allkiri, proua Ford,“ ütles ta, ignoreerides „abitu naise“ etendust. „Ja nüüd võlgnete te mulle kakssada tuhat dollarit.“

Naine tõstis kiiresti oma pea, tema suurtest silmadest peegeldus paanika. „Aga mul pole nii palju raha.“

Mees teadis juba seda. Pärast väikest uurimistööd oli Flynn teada saanud, et Danielle'i Darwini pangaarvel oli täpselt viis tuhat dollarit. Ülejäänu oli ta lihtsalt ära kulutanud, seda tõestasid erinevad tühjad arveldusarved üle kogu Austraalia. Flynn hakkas juba sellele vaesele mehele, kes temaga abiellunud oli, kaasa tundma. See naine ajaks igal mehel pea sassi.

Ta oli tõeliselt ilus.

Ja missugune keha…

Mehe pilk libises mööda lihtsa joonega roosat kleiti ning sellega sobivat jakki, mis naise stiilitunnetusest kergelt märku andis, alla naise sihvakate jalgadeni, mille kleidiserv paljastanud oli.

Kena.

Väga kena.

Need näeksid õhuliste valgete mullidega täidetud vannis tõeliselt seksikad välja. Üks nägus sääremari

oleks vahust välja tõstetud, et ta saaks jalga kogu selle siidises ulatuses seebiga siluda, veepiir peatuks täpselt nii kõrgel, et naise rinnad oleksid kaetud. Juba ainuüksi see kujutluspilt erutas teda, pannes vere veenides pulbitsema ning öeldes talle, et ta vajab naist.

Seda naist.

„Siis leiame äkki kompromissi?“ küsis mees, nõjatudes oma nahast juhatajatoolile, et naist lähemalt vaadelda.

Naise silmalaud pilkusid hetkeks, enne kui ta oma lõua uue nurga alla pööras, justkui meelitades meest veel kord endale pilku heitma. Hetkeks tundiski Flynn kiusatust.

Naine lükkas selja sirgu ja ütles: „Võib-olla saan teile iga nädal väikse osa tagasi maksta. See võtab küll pikalt aega, aga…“

„See pole piisavalt hea.“ Tema mõtetes mõlkus nüüd ainult üks maksmisviis.

Ta avas imestunult oma suu, liigutades oma perfektselt kumeraid huuli, mis mõjusid liiga veetlevalt, ning küsis: „Mi-mida?“

„Kardan, et te peate mingi parema lahenduse välja pakkuma.“

Naine lausus kaheldes, justkui ise alles asjas selgusele jõuda proovides: „Ma ei ole kindel, et…“

„Te olete väga kaunis naine, proua Ford.“

Hetkeks kohtusid naise silmad Flynni omadega, siis hakkas tilluke veen naise kaelal pööraselt tuksuma. „Lesestusin kahe kuu eest, härra Donovan. Kas teil pole mitte mingisugust kaastunnet?“

„Ilmselt mitte.“ Mees tahtis asetada oma huuled tema omadele ning tunda naise südant enda oma vastas tuksumas.

Ta ohkas. „Siis peate te mulle ütlema, kuidas ma teile tagasi maksta saan. Praegu kuluks raha mulle tõesti ära.“

Oo jaa. Selle naise puhul taandub kõik alati rahale. Flynnil hakkas kõhus keerama, kui talle meenus, kui omakasupüüdlik naine tegelikult oli.

„Anna andeks, kullake, aga minult ei saa sa sentigi, enne kui laen kogu ulatuses tagasi makstud on.“

Naise põskedele tekkis silmapilkselt punane varjund. „Oh, aga ma ei mõelnud…“

„Mõtlesid küll.“

Naine näis hetkeks hämmeldunud olevat, kuid taastus kiiresti. „Oo jaa, loomulikult mõtlesin ma seda nii,“ vastas ta sarkastiliselt. „Võtan sinult nii palju raha kui vähegi võimalik. Olen sellel alal osav, tead ju küll.“

See bluff ei töötanud, mees teadis, mida Danielle teha üritas. „Jah, sa oled selles vallas tõesti osav.“

Naine heitis talle pimestava pilgu. „Mul on hea meel, et te mu mõtteid lugeda oskate. Loodan, et loete ka seda, mida ma praegu mõtlen.“

Flynn tundis kerget lõbuvirvendust. „Daam ei tohiks sellised sõnu teada.“

„Daam ei peaks ka siin istudes teie šantažeerimist kuulama.“

„*Šantaaž* on kole sõna, Danielle.“ Ta keerutas seda nime oma peas, nii nagu ta oleks naist voodis keerutada tahtnud. „Mina tahan ainult seda, mis mulle kuulub.“

Kaasa arvatud teda.

Ta surus enne vastamist oma huuled hetkeks kokku. „Ei, te tahate kättemaksu. Palun väga vabandust, aga mind ei saa mu mehe vigade pärast süüdistada."

Flynn alustas rangemalt: „Aga mis saab sinu vigadest, Danielle? Ka sina kirjutasid laenulepingule alla. Seega vastutad ka sina mulle tagasimaksmise eest."

„Kas oma raha või oma verega?" küsis ta pilkavalt.

Mees tõmbas vibu pingule ning küsis: „Mis te arvate, kui mitu kuuma troopilist ööd kakssada tuhat dollarit väärt on?" Ta võttis hetke mõtlemiseks ning vastas siis ise oma küsimusele. „Hm. Umbes kolm kuud, ütleksin ma." Kallis küll, aga ta teadis, et maksaks sama summa selle naisega kõigest *ühe* öö veetmise eest.

Naise silmadest peegeldus uskumatus, sest ta oli alles nüüd taibanud, et Flynnil on tõsi taga. „Kolm kuud! Te tahate, et ma *kolm* kuud teiega *magaksin*?"

Mehe pilk peatus Danielle'i huultel. Täiesti perfektne. „Ma ei rääkinud midagi minuga magamisest, kuid võin teile kinnitada, et ka seda pole raske saavutada," ütles ta, tundes samal ajal, kuidas naise üllatavalt sensuaalne lõhnaõli üle laua temani jõudis ning temasse imendus, ajades tal vere keema. „Ei, ma pean paljudele kihluspidudele minema ning vajaksin… armukest, kes mind saadaks."

Naise silmades väreles teadlikkus, mis kiiresti välja lülitati.

Danielle tõusis. „Härra Donovan, te ehitate õhulosse, kui arvate, et annan oma aega… või keha… teiesugusele mehele. Soovitan teil üles ärgata ning otsida naine, kes teie seltskonnast rõõmu tunneks." Neid sõnu lausudes tegi ta kannapöörde ning lahkus kabinetist.

Nautides küünilist lõbu, vaatas Flynn tema lahkumist, tõusis siis ning vaatas välja Donovani Tornide tohutu suurest aknast, heites pilgu tema ees sädeleva sadama avarustele. Talle päris meeldis Danielle'i vastus. Ta erines täielikult nendest naistest, kellega mees viimasel ajal aega veetnud oli, nad olid kõiges, mis natukenegi voodimängudega seotud oli, nii leplikud, et jätsid Flynni külmaks.

Kuid siis talle meenus.

Danielle Ford oli pigem patustaja kui pühak. Tema vastumeelsuse märgid olid kõigest mäng – see mäng, mida ta juba oma varalahkunud abikaasaga mänginud oli. Robert Fordi sõnade järgi oli ta naine nende abielust metsiku karussellisõidu teinud, kuid Flynn kahtles, et Robert selleks erilist julgustust vajas. Ilmselt väärisid nad teineteist. Ei, ta ei unusta, et naine oli Robert Fordile kuulunud, ja nad mõlemad olid laenu eitanud. Paras paar.

Ta pomises vandesõna ning naasis laua juurde teadmisega, et teda ootab ees hommik videokonverentsidega oma töötajatega Sydneys ning Tokyos, kuid mõte tööst ei paelunud teda. Isegi mitte mõte homsest eriti rahuldust pakkuvast firma ülevõtmisest.

Ta eelistas sellele hoopis õrnemat ülevõtmist. Sellise naise, kel on kaunid sinised silmad, kuldblondid kiharad ning nõtke keha, ülevõtmist.

Vaatamata naise vastuseisule, teeb ta temast oma armukese. Pole kahtlustki, et viimane müüb oma hinge võimalause eest temaga koos olla ning tema miljardites püherdada.